

[Rosing.]

men med finansministeren, kunne besøge Grønland næste år. Jeg vil tro, at mødet med en helt anden natur, befolkningen og dens problemer ganske afgjort vil gøre et dybt indtryk, som beretninger og enhver andenhåndsviden ikke kan gøre.

Derefter vil jeg gå over til enkelte spørgsmål, der vedrører erhvervslivet og lovgivningsarbejdet for Grønland.

Blandt de aktuelle spørgsmål for erhvervslivet i de seneste år er, om der i forståelse med fiskeriinteresserede lande kan iværksættes en beskyttelsesforanstaltning for torskebestanden, f. eks. ved fredning af et bestemt havområde i et begrænset tidsrum.

Som allerede bekendt har torskefiskeriet, som giver landet den vigtigste eksportvare, haft en foruroligende stor tilbagegang i det sidste par år — henholdsvis 35 og 60 pct. i årene 1963 og 1964. I år tegner resultatet til at blive ca. 20 pct. bedre end sidste år. Forståeligt nok kan biologerne ikke love noget om, hvilke udsigter vi har for fiskeriet i den kommende tid. Det er jo en kendsgerning, at klimatiske forhold deroppe i den senere tid har bevirket, at torsken stort set kun gyder i bestemte havdybder ved bankerne, hvor den netop i gydetiden skovles op i store mængder af udenlandske trawlere. Biologerne siger, at beskatningen af den gydende grønlandske torsk er så stor, at det må anses for nødvendigt, at en af de store banker, f. eks. Store Hellefiskebanke, der ligger ud for kyststrækningen mellem Holsteinsborg og Egedesminde, og som er en af de største ynglepladser for torsken, må fredes i et antal år. Grunden hertil er ganske klar, nemlig at undgå de omtalte store årlige indhug i den gydende bestand og dermed beskytte den mest betydende fisk i de grønlandske farvande. Dette ønske er forelagt i år af den danske delegation under konferencen for fiskeriet i det nordvestlige Atlanterhav i Canada.

Efter hvad jeg hidtil har erfaret, har forhandlingen herom fået det resultat, at man ikke kan forvente, at en sådan ordning bliver anerkendt blandt de deltagende lande før engang om 6 år. Imidlertid er spørgsmålet ganske aktuelt under de herskende forhold i Grønland. En så lang udsættelse kan nemt betyde, at man handler for sent, til

skade for hele Grønlandsfiskeriet, ikke mindst for det begyndende industrialiserede grønlandske fiskeri. Jeg ved, at der under det ordinære landsrådsmøde i år blev udtrykt en kraftig protest mod de lange udsigter. Det siger sig selv, at jeg er fuldt ud enig i protesten. Vi henstiller derfor, at regeringen gennem udenrigsministeriet gør sin indflydelse gældende for en snarlig gennemførelse af ordningen.

Det andet spørgsmål, jeg vil berøre, vedrører et ønske om effektivisering af den statslige indsats for fåreavl, så ydelsen gennem større indsats i landvindingsarbejdet for dyrkningsarealer, intensivering af uddannelsen af fåreavlerelever og effektiv konsulentvirksomhed samt ved udvidelse af låneordningen m. v. kan gøre mere gavn for hele erhvervet og dets fremtid end hidtil. Jeg ved meget vel, at vi i dag har det såkaldte samarbejdsudvalg for fåreavl, som kan drøfte sagerne vedrørende erhvervet, men som på en måde har en begrænset indflydelse, når det drejer sig om det, jeg nu taler om. Dette udvalg suppleres her i landet af et jordbrugsfagligt udvalg, som i 1963 afgav en redegørelse vedrørende fåreavl i Grønland. I denne redegørelse omtales en række problemer, og en række forslag om videreudbygning af erhvervet foreslås. Disse forslag fik støtte af Grønlandsudvalget af 1960. Alle de i G 60s betænkning nævnte forslag herom skal realiseres i den kommende tid, men efter fåreavlernes mening ikke ved bibeholdelse af den nuværende ordning, som virker ineffektiv, men ved hjælp af nyordning, nye kræfter og nyt indslag.

Dette ønske kan sikkert begrundes med, at grønlandske fåreavlere nu har startet orienteringsrejser til Island og fået den første inspiration til, hvordan man bedst kan drive fåreavl i Grønland. Denne påstand bekræftes af artiklen i Grønlandspostens sidste nummer, hvori der står, at man regner med, at der kommer en islandsk fåreavlskonsulent til Grønland næste år.

I anledning af dette spørgsmål vil jeg spørge den højtærede Grønlandsminister, om han vil foranledige, at fåreavlernes synspunkter om den omhandlede effektivisering af den statslige indsats bliver drøftet sagligt og fordomsfrit mellem statslige repræsentanter og fåreavlernes repræsentanter,